

Winslow Homer 1836-1910

Winslow Homer, 24 Şubat 1836 tarihinde Boston'da, New England'lı bir kuzeyli olarak doğdu. Ailesi uzun zamandan beri deniz ticareti yapmaktaydı. Kıyı boyunca yaşam -Gloucester, Massachusetts, Tynemouth, İngiltere veya Cape Elizabeth, Maine neresi olursa olsun- Homer'i derinden etkiliyor, yaratıcı gücünü esinliyordu. Henüz bir çocukken, Homer'in ailesi doğal olarak orada ilk kez kırların ve kırsal manzaralarının zevkini tattığı Cambridge'e taşındılar. Ağabeyi Charles'i Harvard Koleji'nde izlemeyen Winslow resim öğrenmeyi tercih etti ve 1854 yılı sonlarında babası, o günlerde Boston'un en ileri gelen litografi firmasının sahibi olan John H. Bufford'un yanında çalışmasını sağladı.

Homer'in sanat yaşantısı nota kapaklarına daha önceden saptanan resimleri yapmak gibi zevksiz bir işle başladı. Yeni litografi teknikleri öğrendi (Birleşik Amerika'ya, on dokuzuncu yüzyılın başlarında, Almanya'da keşfinden az sonra getirilmişti) ve bunu izleyen birkaç yıl içinde teknik yeteneğini çabucak geliştirdi. 1857'de Ballou's Pictorial'i yerel Boston veya New England manzaralarının tahta baskı resimlemelerini yayınlıyordu. Bunlarda canlı bir ışık ve gölge duygusu, nitelendirilmelerinde ince bir zevk vardı. Aynı yılda ilk resimleri New York'taki Harper's Weekly tarafından kabul edildi ve iki yıl sonra Homer, daha hareketli bir sanat yaşamının ve ticari olanakların merkezinde olabilmek amacıyla büyük

şehre gitmeye kararlıydı.

Orada resim üzerine kısa bir temel eğitimi manzara ressamı Frederic Rondel'den aldı ve sanatçı olmayı amaçlayan çağdaşlarıyla tanıştı. 1861'de Washington meydanındaki New York Üniversitesi binasına taşınarak burada Eastman Johnson ve yakında yaşayan diğer sanatçılarla birlikte on yıldan uzun bir süre bir atölye tuttu. İç savaşın çıkmasıyla Harper's Homer'i cepheye muhabir olarak yolladı. Ondan sonraki birkaç yıl en güçlü resimlemelerinden bazılarını yayımlamaları için geri gönderdi. Resimlerinden birkaçı savaşı göstermektedir, cephe gerisindeki veya kamplardaki yaşamıyı çizmeyi tercih etmekteydi. Konulan yavaş yavaş mizahla ilgili veya öyküsel olmaktan çıkıp yaralı, yorgun veya terkedilmiş askerlerin daha yürekli ve daha ciddi görüntülerine dönüştü.

Savaş yılları sona erdikten sonra Homer, ülkesi gibi yine ev yaşantısına ve sessizliğe döndü. O zamana kadar Cepheden Gelen Tutuklular gibi çarpıcı, çoğu savaştan alınan konuları yansıtan ilk yağlıboya resimlerini tamamlamış, bu arada açık havada kroke oynayan genç bayanların yağlıboya resimlerini de yapmıştı. 1866'nın sonuna doğru ilk kez yabancı bir ülkeye gitti. Paris'e yaptığı gezi dokuz ay kadar sürdü. Belki de ilk olarak geniş kapsamlı Evrensel sergi için seçilen kendisinin yaptığı birkaç resmi görmek istedi. Bu dönemde ne yaptığı ve ne gördüğü bugün de devam eden bir tartışma konusudur, ancak çağdaş Fransız

resmini bir dereceye kadar öğrendiği de bir gerçektir.

Birleşik Amerika'ya döndükten sonra Homer, çeşitli dergilere, kitaplara resim ve süslemeler yaparak çalışmasını sürdürdü. 1870'li yılların yazlarında White Dağları'na, Adirondacks'a ve New York eyaletindeki Houghton Çiftliği'ne geziler yaptı. Bu son on yıl içinde suluboya çalışmalarına başladı, çoğu zaman çok dikkatle boyadığı resimler yaptı (örneğin, Bir Sepet Deniz Tarağı, 1873). Bu arada diğer suluboyaları ve bunlardan doğan Pupa Yelken gibi yağlıboyaları yeni bir tazelik, coşku getirirken, bazı eserlerinde daha nazik, daha içe dönük bir hava görüldü. Bu dönemi bu kez İngiltere kıyılarında, Tynemouth yakınlarına yaptığı ikinci bir geziyle en yüce noktasına ulaştı.

Homer Cullercoates adlı balıkçıların Kuzey Denizi'ndeki sade yaşamlarını izledi, suluboya resimlerini yaptı. Bu dönemi üslûbunda bir dönüş noktası yarattı, bundan sonra eserleri daha geniş kapsamlı, daha ciddi bir hava kazandı, daha serbest, daha kuvvetli fırça çalışmalarında insanın doğa karşısında verdiği savaşın düşünceli uygulamaları yansıdı. Bu kez evine dönünce, yaşantısının geri kalan kısmını Prouts Neck'deki fırtınalı Maine kıyısında geçirmek üzere inzivaya çekildi. Orada, birbirini izleyen yaşam ve ölüm güçlerinin tasvirini yaparak en büyük yağlıboyalardan pek çoğunu meydana getirdi. Aralarında 1890'lı yıllarda tamamladığı Deniz Kıyısında Kış ve Tilki Avı da vardır. Ağabeyi Charles ile birlikte aralıklarla sürdürdüğü balıkçılık ve av, sanatçığı Karaiblere ve Adirondacks'a sürükledi, bunun sonucunda herhangi bir Amerikalı ressamın yapabileceği kadar çarpıcı, taze ve parlak suluboya dizileri doğdu. Avcı Öperken, Sağ ve Sol gibi son eserleri yirminci yüzyılın ilk on yılında yapılmış ve her zamanki gibi alışlagelmış ilk el tecrübelerine dayanır.

Bununla beraber modern sanat sorunlarının geleceğini gösteren tamamıyla yeni bir öznellik gücüne ve soyutluluk derecesine ulaştı. 29 Eylül 1910'da Maine'da öldü.

BABALARINI BEKLERKEN (1873)

Tualet üzerine yağlıboya 91/4 in.x14 in.

Mr. ve Mrs. Paul Mellon Koleksiyonu

Bu küçük resim kapsadığı konu ve görüntüsü bakımından anıtsaldır. Homer'in o dönemde yaptığı resimlerin neşeli konularının aksine burada düşündürücü bir durgunluk vardır. Anne figürü sanki tahtadan oyulmuştur. Yelkenler açıktır, fakat onları hareketlendirecek bir rüzgâr işaretine rastlanmamaktadır. Yalnızlık içinde ve duru, parlak ışık altındaki formlar göğün karşısında belirgin silüetler oluşturmaktadırlar. Denizdeki gemiler gibi sahile çekilmiş iki sandal ve bu genç ailenin azaları, birbirine bakmamaktadır. Kendi ayrı duyguları içinde değişik yönlere bakmakta, yüzleri izleyiciye gösterilmemektedir. Konu aldığı temel figürlerin bu tür karşılıklı ilişkilerine Homer'in çalışmaları arasında daima rastlanabilir.

Rahatsız, endişeli bir hava yayılmaktadır, bir felâket her an duyulacak gibidir. Bu tedirgin eden resmin başlığı bile özellikle uğursuz bir noktaya işaret eder gibidir.

LONG BRANCH, NEW JERSEY (1869)
Tual üzerine yağlıboya 16 in. x 21 3/4 in.
Güzel Sanatlar Müzesi, Boston

Bu nefis resim çoğu kimsenin Homer'le bağdaştıramayacağı bir üslubunun ve konunun temsilcisidir. Bu yaşamının sonlarına doğru inzivaya çekilen ve bir kadın düşmanı diye bakılan kişinin çalışması olamaz denebilir. 1860'larda, 70'lerde sayfiyedeki yaşamı, özellikle Amerikalı kızların giyimlerini ve eğlencelerini resmetmekten hoşlanmaktaydı. Bu resim, bomboş, hiç kimsenin yer almadığı son yılların manzara resimlerinden çok farklıdır. Burada gösterilen dalgasız, sakin okyanus, bulutsuz gökyüzü sadece mutluluk vaat etmektedir. İnsan figürleri ve bannıklar plajın ve tepelerin eteğindedir, doğayı uysallaştırıp evilleştirmektedir. 1868'de Fransa'dan döndükten sonra, Homer'in renkleri parlaklaşır, kompozisyonlarını birleştirmek üzere, renkleri ustalıklı kullanır. Örneğin, kadının şapkasındaki ve şemsiyesindeki kırmızı, soldaki balkondan sarkan kırmızıyla ve uzakta, merdivenlerin üstündeki kadının kırmızı eteğiyle bir üçgen oluşturur.

Ruh âlemindeki ve açık hava üslubundaki benzerliklere rağmen Homer'in Fransız çağdaşlarından doğrudan doğruya etkilendiği söylenemez, şekilleri zariftir, fakat kesin çizgilerle çizilmiştir, ana hatları ne yumuşatılmış ne de ışığın etkisiyle erimiştir.

PUPA YELKEN (1876)
Tual üzerine yağlıboya 24 in. x 38 in.
Ulusal Sanat Galerisi, Washington D.C.
(W. L. ve May T. Mellon Vakfı armağanı)

1873'ten başlayarak deniz Homer'in ilgisini çekti ve yavaş yavaş son yıllarının egemen teması oldu. Bu resimde, Homer'in alışılmış açık hava eğlencelerini mutlulukla dolduran bol ışıklı, kuvvetli çizgilerine yeni bir ciddiyet eklenmiştir. Kaygısız davranışlarına rağmen erkek çocuklar havadaki ve denizdeki değişikliğin farkındadırlar. Manevra yapmaya hazır bir kaptan gibi uzağa, düşünceyle bakmaktadırlar, her biri kendi ayrı uğraşına dalmıştır. Yelkenden, arka arkaya doğru yatay olarak gerilen sağlam ip -üstteki seren direği buna paralel bir çizgi oluşturmaktadır- diyagonal bir çizgiyle resmi kesen kalın gösterişli yelken direğinin altından geçer. Burada yatay ve diyagonal çizgiler sadece etkin bir kompozisyon oluşturmakla kalmamakta, aynı zamanda eserin psikolojik durumunu da açıklamaktadır.

Homer'de her zaman olduğu gibi yüz çizgileri açıkça belirtilmemiştir, bir tanesi hatta tümüyle başka yere bakmaktadır. Resimdeki kişiler olağan kişilerdir, aynı zamanda yerleştirildikleri yere uygun hareket ve biçimdedirler.

BİR SEPET DENİZ TARAĞI (1873)

Suluboya. 113/8 in. x 97/8 in.

Mr. ve Mrs. Arthur C. Altschul Koleksiyonu, New York

Homer'in ilk suluboya denemelerinden olan bu eser, eskiden çocuk kitaplarını süsleyen resimleri anımsatmaktadır. Bunu bir sebebe bağlamak gerekir, resim bir üslup araştırmaktadır. Sanatçı burada önce çizmiş, sonra boyamıştır, o zamanın kitap süslemeleri de böyle yapılıyordu. Suluboya tekniğini kısa bir zamanda geliştirdikten sonra, bu yöntemi bırakarak doğrudan fırça ile çizmeye başladı.

Renklerin çizgisel sınırları aşmaması gerektiği gerçeği kuru ve statik bir sonuç vermektedir. Boyutları kusursuz, güzel çizilmiş ve özellikle hiçbir yaşam işareti görülmeyen figürler, sanki manzaraya zorla oturtulmuştur. Bununla beraber kompozisyon dikkatle hafifçe öne eğilmiş vücutlarıyla zıt görüntüler vermektedir. Ölü bahçelerin ve geminin gölgesinin sert yatay çizgileri çocukların dalgalı gölgelerini çerçevelemektedir.

ADİRONDACK REHBERİ (1894)

Suluboya 15 in. x 1/4 in.

Güzel Sanatlar Müzesi, Boston
(Warren Koleksiyonu)

Kuzeyin gölgeli ormanlarının etkisinde olduğu kadar Batı Hind adalarının ve Florida'nın tropikal parlaklığına hayran olan Homer, yaptığı suluboyalarda bizlere doğanın bozulmamış güzelliğinin çeşitli görüntülerini vermiştir. Dağ gölünün berrak yüzeyini yumuşak küreler bozmakta, kıyıyı sudan yatay olarak ayırmaktadır. Ağaç ve sudaki aksi, küçük su nilüferi ve onun sudaki küçücük aksi gibi sanki bir tek şeklidir. Birbirine sarılan ağaç dalları gibi yaşlı rehberin eğri gövdesi de sağlam kuvvetten söz etmektedir, arkaya doğru bakışı izleyiciyi hemen kendine çekmektedir.

Homer bu kuzey manzarasının yapısını kusursuz bir biçimde verebilmek amacıyla, serin, indirgenmiş renkleri, geniş serbest lekeleri, güvenli bir araç olarak özellikle kullanmıştır. Sandaldan yukarı doğru yükselen ve rehberin şapkasının kenarına vuran ışık gibi küçük bir noktaya önemle değinmesi etkili bir görünüş yaratmaktadır.